יחד טוב מאוחד...

חשבתם כבר שהנה חג־הפסח עבר ואני לא נתתי לכם מתנה לחג. טעיתם. הפעם יש לי מתנה שתשמש אתכם הרבה זמן בהרבה מקומות, וגם תחסוך לכם כסף רב.

כבר ידוע שבעולמנו הדביק אי־אפשר לחיות בלי נייר שמנגב כל מיני דברים, כמו אפים נוזלים של ילדים, ידיים דביקות, חלון־מכונית מלוכלך, וכו' וכו', ולכן כולנו קונים בכל שבוע כמה חבילות של מטפחות־נייר ומפזרים אותם במקומות אסטרטגיים בבית, במירפסת ובמכונית.

כל העניין הוא שמיטפחות־נייר עולות פי שלוש לפחות מאשר נייר־טואלט, שהוא טוב לעניין הניגובים בדיוק באותה מידה. אבל רק חזקי־אופי יכולים להרשות לעצמם להחזיק גליל של נייר־טואלט במכונית או על שולחן־האוכל, וזה מבלי להזכיר כבר את העניין שהנייר תמיד איכשהו מתגלגל ומתלכלך ומעצבן.

אז הנה היום מיתקן לשמירת יציבותו ונקיונו של גליל־הנייר.

המיצרכים הדרושים: בקבוק פלסטי ריק של קוקה קולה (כמו בתצלום), גליל של נייר־טואלט מאיכות וצבע רצויים, מיספריים טובים, 5 דקות זמן.

הוראות הבנה: רוחצים את הבקבוק היטב ונותנים לו להתייבש. מורידים את מידבקת־הנייר ואת הפקק וזורקים אותם לזבל. מודדים בעזרת סרט־מדידה בדיוק 18 סנטימטר מפיית־הבקבוק כלפי מטה, ושם גוזרים את הבקבוק בעזרת מיספריים. מה שקיבלנו הוא בקבוק קצר ללא תחתית ושארית של בקבוק עם תחתית שחורה.

עכשיו שולפים בכוח את התחתית השחורה מהבקבוק ומניחים אותה בצד. הולכים לשרותים ולוקחים משם את גליל נייר־הטואלט שהשתמשו בו בערך יום אחד, או אם תרצו, גליל שלם פחות חמישה מטרים בערך.

עכשיו בא החלק הכי קשה, וזה לשלוף מתוך גליל־הנייר את עיגול־הקרטון המחזיק אותו. עושים את זה בעזרת מברג או סכין. דוחפים בסבלנות מצד אחד וגליל־הקרטון יוצא לבסוף. כעת לוקחים מתוך הנייר את הקצה הפנימי שלו ומשחילים אותו לתוך פיית־הבקבוק, ואת כל גליל־הנייר מכניסים לתוך הפלסטיק.

מה שנשאר לעשות זה לקחת את התחתית השחורה שהוצאנו קודם בכוח ולהלביש אותה על הפלסטיק המחזיק את הנייר. התוצאה, הנראית בתצלום, היא שימושית מאוד, לא מתלכלכת, לא נופלת ומתפזרת ולא יקרה. אפשר גם לתת לחברים המעריכים עבודות־יד ואפשר גם לתת לאמהות המעריכות קמצנות.

פינת הפזרן

מתי דיווחתי לכם על בקבוק בושם קטן (15 מ"ל) העולה 195.50 ש"ח? אף פעם! פשוט כי עד עכשיו מציאות כאלה עוד לא היו בארץ העניה והמיסכנה הזאת. אבל ממש עכשיו, בימים אלה, יחד עם פרוץ הניסים לכלכלתנו, מישהו טרח לייבא הנה את הבושם החדיש ביתר שהמציא כריסטיאן דיור או יורשיו, והנקרא רעל או בשפות זרות POISON.

אומרים על הבושם שהוא נועז, לא שיגרתי, נשי, אגרי, עשיר, מיסתורי, רומינאנטי. כל זה כנראה צריך להסביר שיש לו ריח טוב, אבל מרוב מילים שכחו לכתוב את זה.

אני בטוחה שאם הצרפתים החליו לשלוח אלינו את הבושם הזה, הם בוודאי עשו מחקרון קטנטן והתברר להם שיש קליינטים לסחורה. עם במצור, מה יש לדבר.

אשה עם ריח של 195.50 ש"ח

סתם תענוג

חברה טילפנה לי ושאלה אם אני מרשה לה לקרוא לי ספר באמצעות הטלפון. אני רגילה לחברות מוזרות, אבל דבר כזה עוד לא קרה לי. היא התעקשה ואני התעקשתי ולבסוף היא נכנעה, אבל בתנאי שאני אשאר בבית והיא תיקח מונית ותביא לי את הספר באופן אישי ומייד. הסכמתי. תוך רבע שעה היא היתה אצלי ביחד עם הספר. שלחתי אותה לעשות קפה במיטבח ודיפדפתי לראות מה הוציא אותה מדעתה. קראתי דף אחד ומייד אחריו את השני ולא הנחתי את הספר מידי במשך שעה וחצי (ספר דק מאוד).

אני לא כותבת על הספר אף מילה כי חבל על הזמן. מי שעוד לא קרא את אהבת נפש של יהושע בר־יוסף, שיקום עכשיו מהכיסא, ויילך לחנות־הספרים הקרובה למקום־מגוריו.

הספר ראה אור לפני חמש שנים בהוצאת סימן־קריאה של הקיבוץ המאוחד, ואם קשה להשיג אותו בחנות אחת, לכו לשניה או לשלישית או לרביעית, עד שתמצאו. כדאי.

פטנט של גויים

מיספריים מקופלים

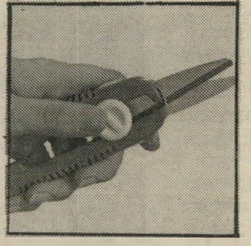

מיספריים פתוחים

בעלי מאוד נהנה לספר לכולם שבתיק־היד שלי יש הכל, מלבד הרוגים ופצועים. האמת היא שבתיק שלי יש ספר־טלפון, ארנק־כסף, יומן־השנה, סיכות־ראש, 15 עטים, 4 מצית‍ים, 2 קופסות סיגריות ריקות ואחת מלאה, צעצוע אחד או שניים של הילד, פנס־כיס, עטיפות של ארטיק (כי לא היה פח בסביבה), מיכתב שהיה צריך להישלח לפני חודש, בקבוק לאק לצפורניים שהתייבש, פינקס־צ'קים, חבילת־מהדרקים, פינקס שכתובים בו כל מיני דברים, כרטיסי־קולנוע מלפני שנה, קופסת רסק־עגבניות, שאין לי מושג איך הגיע לשם, כמה חשבונות שעדיין לא שולמו ואחרון־אחרון חביב, זוג מיספריים.

המספריים מונחים אצלי בתיק, כי אני חושבת את עצמי לבן־אדם מודרני ובן־אדם מודרני כל פעם מזדמן לו משהו שהוא צריך לגזור, והאמת היא שזה די נעים, כשעומדים כמה אנשים חכמים ולא מצליחים לקרוע את נייר־העטיפה מעל משהו חשוב ואז המיספריים שלי מגיעים ופותרים את הבעיה, והילת־הכבוד מרחפת על ראשי. אלא שבשביל כבוד צריך לעבוד, ובגלל אותן מיספריים נקרעים הארנקים שלי בתדירות גבוהה מאוד, ודרך החור שבארנק מתחילים לנזול השקלים הקטנים ולפעמים דברים גדולים יותר. עכשיו כל זה נגמר, כי איזה יצרן גוי בגרמניה המציא מיספריים מתקפלים, ואיזה יבואן יהודי התחיל לייבא אותם ארצה.

לפי דעתי זה רעיון מצויין. המיספריים, העשויים פלסטיק קשיח וניירוסטה, חותכים נייר, קרטון, חבל, חוטים, בד, פרחים, פלסטיק. ניסיתי לחתוך עוף. אבל לא הלך. 13 ש"ח יחסכו לי אישית כמה וכמה ארנקים שעולים הרבה יותר. מומלץ.

שתי ציפורים במכה אחת

זוג צאצאיי הם ילדים ישראלים נורמאליים. כלומר, הם קצת לא נורמאליים, ובגלל זה הם רוצים 600 דברים משונים ביום ולעומת זאת הם בשום אופן לא רוצים 450 דברים שנראים לי הגיוניים ביותר.

בין 450 הדברים שהם לא רוצים בשום אופן זה לגזור ציפורניים. נו, בטח שידעתי שגם אצלכם זה ככה, אחרת למה אני מספרת לכם את כל הסיפור?

ובכן, אילו הייתי אמא מודרנית הקוראת את יונג, אדלר, ניל ושאר פסיכו־איך שקוראים לזה, בטח לא הייתי מכריחה אותם לעשות דברים שהם לא רוצים ולכן היו להם ציפורנים באורך הגלות. אבל אני אמא מסוג שעטנז. כלומר גם מודרנית וגם ינטע ונודניקית באותה המידה. כשהתחיל סיפור סרבנות־הציפורניים, נתתי דרור לחוש היצירתיות שלי והמצאתי המון דברים שישכנעו אותם להסכים. משהו כמו ציפורני יד שמאל כנגד לגו־חלל וציפורני יד ימין כנגד צפיה בסרט שמתאים לאנשים מגיל 42.

ככה זה הלך כמה שנים טובות. הם ניצלו אותי ואני הרגשתי שאני מסדרת אותם. אבל יום אחד זה נמאס לי וגם הכסף נגמר לי, והחלטתי שצריך להמציא משהו חדש. וככה, יום אחד בשבוע שעבר, קצת לפני שנרדמתי (שזה הזמן שבאות לי המחשבות הכי טובות) המצאתי את הרעיון הגאוני שהורג שתי ציפורים במכה אחת, ואם הוא מתאים לכם, קחו אותו במתנה ממני. כמובן, זה המקום לציין שהדבר השני מתוך 450 הדברים ששני ילדיי אינם רוצים לעשות זה להתעורר בבוקר. חצי שעה בכל בוקר אני מנסה להעיר אותם ולפעמים אפילו נעזרת בטילטולים עזים ובהתזת מים, וגם אז בקושי מתעוררים.

נו, ניחשתם?

אני קמה, רוחצת פנים ושיניים, לוקחת מיספריים ביד והולכת לחדר הילדים הישנים. לוקחת באהבה גדולה יד קטנה אחת לתוך ידי ואחר־כך רגל קטנה ותוך שלוש דקות יש בידי 40 שאריות ציפורניים של שני ילדים המתחילים להתעורר.

מה בקשר לאיזה פרס־ישראל על עבודת־מחקר? עוד לא? טוב, אז לא.